

MgA. Jiří Hraše

Miloslav Havel (Jiří Hrbas)

25. 7. 1914 Praha – 30. 5. 1976 Praha

Ve studentských mladistvých letech psal zejména do Studentského časopisu, v němž dokonce zasedl v redakci. Od těchto středoškolských let užíval výhradně nebo převážně pseudonym Miloslav Havel. Ten vznikl proto, že skutečné jméno s ohledem na školský řád nesměl užit pod tištěným příspěvkem. A u něj léta zůstalo. Po maturitě roku 1933 nastoupil do zaměstnání na Ministerstvu sociální péče, kde vytrval do roku 1942. V té době nepřetržitě publikoval v řadě deníků, týdeníků, časopisů a revuí kritiky rozhlasové, divadelní a filmové. Po Václavu Sommerovi převzal denní kulturní rubriku filmovou a rozhlasovou v Národním osvobození v r. 1935. Působil tu do uzavření listu v r. 1938. Přispíval mimo to do Listů pro umění a kritiku, Útoku, Činu, Přehledu rozhlasu (později: Svět mluví), A-Zetu, Telegrafu a Českého slova převážně pracemi o rozhlase. Za okupace 1940–1944 působil jako herec a režisér v divadelní společnosti Moderní činohra, v letech 1944–1945 jako dramaturg Lucemafilmu.

Havlovy rozhlasové kritiky při vši povinné stručnosti uměly rozdávat nejen pochvaly, ale i kritické námítky velmi srozumitelně a odůvodněně. Tak o nastudování Pagnolova Malajského šípu kritik píše, že měl dramaturg těžký úkol, ale věc si zjednodušil. „Vypustil některé detaily, kostru však nechal nedotčenu i s divadelním rozdělením na scény a dějství. Hře by posloužil sevřenější komorní rámec a důslednější úprava, bez níž nelze žádnou divadelní hru do rozhlasu uvádět.“ Nebo jindy zase: autor „vybral řadu citátů a hesel našich nejvýznamnějších lidí, spojil je v pásmo obrazů dosti náhodně spojených a nazval to rozhlasovou hrou. Tím způsobem se ovšem problém rozhlasové hry nevyřeší. Zde je třeba autorů opravdově se věcí zabývajících se skutečným tvůrčím a uměleckým záměrem.“

Rozhlasové vysílání zveleboval Havel nejen kritikou, ale také vlastními původními nebo dramaturgickými pracemi. Napsal hru Roztomilá zahrada pro Růženu Na-

divadelní, filmový a rozhlasový kritik

skovou, podle Jindřicha Plachty Pučálkovic Aminu, podle filmového scénáře Mladá léta. Z dalších titulů: Saňka, Básník a člověk, Kapitán Nemo, Podivuhodná cesta Nielse Holderssona.

V edici Svazky úvah a studií nakladatelství Václava Petra vydal 1942 hodnotící práci Od rozhlasové hry k rozhlasovému dramatu, jednu ze tří knížek (vedle Kožíkovy a Srbové), které byly průkopnický věnovány zamýšlením nad rozhlasovým vysíláním. Jeho knížka se probírala nejvýznamnějšími jmény, tituly a záměry rozhlasové tvorby, především rozhlasových her. Výchozím materiálem byla autorovi bohatá řada rozhlasových kritik, pohotově publikovaná v tisku předešlých let. V první kapitole jsou tato slova vyznání: „Teprve moderní doba, vynálezy zvukový film, telefon a rádio, objevila kouzlo lidského hlasu v plné, neztenčené míře a zachytila jeho barvu, tón i melodii v nejjemnější, skoro mikroskopické zvětšenině. Nejlouběji a nejvýznamněji objevil však kouzlo, sílu a sugesci lidského hlasu nejmladší technický prostředek a dnes nejmladší umění – rozhlas.“

Miloslav Havel alias Jiří Hrbas měl, jak dvojí jméno ukazuje, dvě tváře jako antický Janus. Rokem 1945 skončil jako volný novinář. Na krátkou dobu nastoupil jako dramaturg do literární redakce ČsRo. Poté pracoval v redakci Národního osvobození a v Zemědělských novinách. A tehdy ukázal svoji druhou tvář s vlastním jménem Jiří Hrbas a svoji odbornou pozornost obrátil k filmu. Založil (1956) první odbornou filmovou revui Film a doba, řídil ji jako šéfredaktor a přešel potom v r. 1961 do Čs. filmu a Filmového ústavu. 1968 šéfredaktor časopisu Záběr, od 1970 časopisu Film a doba. Dlouhá léta byl předsedou klubu filmových novinářů Svazu československých novinářů. Ještě jednou se vrátil k rozhlasu: v roce 1964 vydal ve sborníku Studijního oddělení ČsRo Rozhlasové vzpomínání, v němž zachytil svou kritickou práci i vývoj rozhlasu své doby.

Ing. Jana Turčínková, Ph.D. a Jarmila Růžičková

Jaroslav Jakubíček

4. 8. 1929 Veselí na Moravou – 29. 12. 2000 Brno

hudebník, dramaturg

Jaroslav Jakubíček, hudebník, dramaturg a upravovatel především lidových písní, se narodil 4. srpna 1929 ve Veselí nad Moravou. Po dokončení školní docházky byl ve válečných letech 1943 až 1945 nasazen jako dělník u poštovního úřadu v Uherském Hradišti. I po skončení války (1945–1951) zůstal v poštovních službách, kdy jako úředník působil v Uherském Hradišti a Veselí nad Moravou. S touto dobou jsou spojeny i jeho muzi-

kantské začátky. Jako samouk začal se hrou na cimbál a zapojil se do Slováckého krúžku (později Hradišťan) v Uherském Hradišti, v cimbálové muzice Jury Petru (1949–1951) a cimbálové muzice Slávka Volavého (1949–1951).

V roce 1951 nastoupil vojenskou službu, po úspěšném absolvování konkurzu byl o rok později přeřazen do Armádního uměleckého souboru (AUS). Současně s tím

vystudoval na pražské konzervatoři u A. Peka dva ročníky hry na cimbál a v letech 1952 až 1961 byl uměleckým vedoucím cimbálové muziky nesoucí jeho jméno při AUSu v Praze. Pro ni také připravil své první úpravy lidových písní. Působil ale též jako instrumentalista s Karlem Plickou a Jiřím Horákem, zapojil se i do jejich veřejné činnosti a přednášek.

Během svého pražského pobytu natáčel i pravidelně v rozhlasu, aranžoval skladby pro Československý soubor písní a tanců. K 1. dubnu 1961 nastoupil do Československého rozhlasu a stal se cimbalistou BROLNu, s povinností hrát na píšťalu, fujaru a malý cimbálek, a pak i pro něj začal upravovat skladby (pro období 1972 až 1990 je uváděno, že pro BROLN vytvořil až 1400 partitur).

Jeho vliv je patrný i u dalších cimbálových muzik, se kterými spolupracoval – Olšava, Břeclavan, Ondráš, Gymnik Bratislava, OLUN Bratislava a další. Byl autorem desítek pořadů rozhlasového cyklu *Na pěknú notečku* a jiných, zaměřených na lidové písně a folklor obecně, jako spoluautor se podílel na přípravě desek a kazet (na-

př. Ej, od Buchlova – Supraphon, 1976, Červené jablko v oblůčku mám – Opus, 1981, BROLN, 30 let – Panton, 1983, Od Starej Breclavi – Supraphon, 1986, Ej Brode, Brodečku – Supraphon, 1988, Stojí breza v kraji lesa – Český rozhlas Brno, 1996).

Mimo toto své působení se věnoval i poradenské a instruktážní činnosti, byl členem řady odborných porot na soutěžích a přehlídkách (MFF ve Strážnici, Podluží v písni a tanci, Hudecké dny Slávka Volavého, Celostátní festival folklorních souborů v Košicích, dětské pěvecké soutěže O slováckou stuhu Slávka Volavého ve Veselí nad Moravou, O věneček rozmarýnu Fanoše Mikuleckého v Hodoníně, O tulipán Boženy Šebetovské v Tvrzonicích). V r. 1978 byl iniciátorem vzniku rozhlasové soutěže „Děti a píseň“. BROLN se ujal role hostitele a doprovodného orchestru (naposledy soutěž proběhla v r. 1993 v divadle Reduta v Brně, na Zelném rynku).

V roce 1972 byl pověřen funkcí dramaturga a zůstal v ní až do odchodu do důchodu 1. srpna 1990. Jaroslav Jakubíček zemřel 29. prosince 2000 v Brně.

Yvona Žertová

PhDr. Miroslav Kovářik

15. 8. 1934 Praha

Patří k zakladatelům litvínovského Docela malého divadla, které v 60. letech minulého století zaujímalo významné místo mezi českými divadly malých forem.

V r. 1976 vymyslel klubový pořad Zelené peří, který propaguje a zveřejňuje poezii mladých začínajících autorů. Od roku 1990 existuje i rozhlasová verze Zeleného peří, která je pravidelně vysílána Českým rozhlasem 2 – Praha.

A právě u tohoto pořadu jsme se potkali. Pokud bych měla jen jedním slovem vysílnout dojem, kterým na mě Mirek Kovářik působí, pak bych zvolila slovo SOLITÉR. Podle slovníku se tak označuje *samotář; jednotlivě se vyskytující věc, jednotlivost*. Ale já ho vnímám spíše ve smyslu, který jsme si zvykli přisuzovat solitérnímu nábytku – mistrovský, vzácný a ojedinělý kus, který povyšší prostor ze všedního na mimořádný. Nevím, zda ten dojem způsobuje Mirkova životní volba vstávat i uléhat s poezií nebo jeho neutuchající vitalita a zápal, které člověka donutí zapomenout na rutinu a vydat ze sebe pro tuto chvíli všechno.

Svým způsobem však samotářem je. Žije v malostranském bytě sám. Ale nikoliv osamoceny: „*Myslím si, že když člověk 'propadne poezii' tak jako já, tak tu samotu potřebuje. Poezie pak funguje jako určitý vyrovnávací prvek v životě. Když jsem četl třeba Ortenu, Hraběte, Ginsberga nebo Zahradníčka, tak jsem si uvědomil, že vstup poezie do vašeho života je cosi velice zásadního. A to tak, že její prožívání na jevišti nebo všude jinde má v sobě sílu a odpovědnost zvláštního part-*

divadelník, kulturní publicista a redaktor, herec, moderátor a vysokoškolský pedagog, propagátor moderní české poezie, výborný interpret poezie a dlouholetý moderátor Porty

nerství. Všichni ti básníci jsou ve vás, ano, oni ve vás přímo žijí! A to vás potom dokáže naplnit.“

Kolem Mirka, jak mu říkají starší i mladí kolegové, je pořád živo. On sám neustále gestikuluje, pobíhá, argumentuje, pozorně naslouchá, zvažuje a nabízí alternativy. Dokonce i vsedě před mikrofonem působí nezkrotně aktivně. Až se bojíte, že nemaje možnost horizontálního pohybu, avšak neukotven, dokáže vzlétnout...

Pro ty, kteří rozhlasový pořad Zelené peří nikdy neslyšeli (každý čtvrtek ve 21:05 na stanici ČRo 2 – Praha), několik informací. Zelené peří původně Mirek Kovářik vymyslel jako reakci na množství rozhlasových písničkových hitparád, šlo také o soutěž, ale začínajících autorů – básníků. Obecenstvo mělo z několika interpretovaných textů vybrat nejlepší – a svůj výběr zdůvodnit. V tehdejší rozhlasu mu bylo dovoleno působit jen pouhý rok. Od poloviny 70. let tedy dělal totéž v klubech – v Rubínu v Praze, ve Studiu Horizont v Brně, později v Českých Budějovicích. A dělo se tak až do prvních let po Listopadu. Představil veřejnosti přes dva tisíce autorů! Byli a jsou i takoví, kteří kritiku neunesou, a i v tom se projevila Mirkova mimořádnost – nastavuje vlastní jméno, vlastní tvář.

Od r. 1990 vysílá Zelené peří Český rozhlas 2 – Praha. Prošlo různými úpravami, ale stále je postaveno na stejných základech, na osobnosti a znalostech svého tvůrce. Jen v posledních letech umocňují dojem z veršů ještě hudební podkresy a pořad je obohacen zhudebněnou poezií. A nemohu nezmínit působivý 'básnický'

slovosled, tak typický pro Mirkův projev – ať mluvený nebo psaný. Ostatně jen při vzpomínce na něj zjišťuju, že sama mám tendenci řadit slova jinak a vybavují se mi výrazy, které najdete už jen právě v jeho slovním projevu a pak ještě na začalých stránkách starých textů nebo v odborných učebnicích. A neobyčejné jsou i jeho komentáře k autorům. Skvěle a neotřele dokáže formulovat své názory a disponuje neuvěřitelnou pamětí – plnou poezie. Zarecituje vám kdykoli chcete Poeova Havrana, mnohé Hrabětovy básně, Hrubínovu Jobovu noc, Máchův Máj, Ortena, Blatného, Skácela, a to je jen chudobný výběr těch nejznámějších. Ostatně to by mohli stvrdit i jeho studenti z Literární akademie Josefa Škvoreckého, frekventanti semináře s názvem Inspirativní svět poezie. Mirek Kovářík zkrátka vládne slovem i perem skvěle. Mně se líbí jeho úvaha nad rolí poezie ve společnosti: „Poezie je v podstatě rizikový faktor pro každý režim – nedá se totiž držet jako jeho stabilizující souřadnice, jen si vzpomeňme třeba na osud Majakovského, koneckonců celé ruské avantgardy; ani u nás nemusíte chodit daleko – po Únoru se nejlepší duchové českého básnického spektra zákonitě ocitli buď ve vězeních nebo v nedobrovolné vnější, a častěji vnitřní izolaci. Jen literární prostitut dokáže vstoupit do služebního vztahu s mocí, někteří ostatně za dost laciný bakšiš...“

Ačkoli lady tvrdím, že Mirek Kovářík žije poezií a jsem o tom přesvědčena, přesto se jeho vztah k ní léty poněkud měnil. V mladických letech šlo spíše o hledání spřízněných duší. Později v nich, myslím, hledal životní názor, možná i řešení pro každou životní situaci, jako by se nejkrásněji vyjádřené a nejlépe prožité činy a city vtělily do jakési bytosti Poezie, u níž lze hledat a nalézat útěchu i pomoc. A ještě později: „...ve zralých letech se tohle všecko přetavilo v poklad poezie, neviditelný, ale jakoby stále obtěžkávaný všemi situacemi, kdy jsem poezii užíval jako daru – pateticky řečeno, kdy jsem bás-

ně podával jako hostie. /.../ Celá desetiletí jsem poezii vědomě užíval i jako léku okamžité úlevy,“ říká on sám.

Na závěr několik slov těch, kteří se s ním potkali v posledních letech:

„Pro mě je zosobněním energie, empatie s lidmi a vcílení do jejich díla, myšlenek.“

Bronislava Janečková, šéfredaktorka Českého rozhlasu 2 – Praha

„...Mirek Kovářík? ...stále vitální poeta! Sečtělý, dobře ovládací mateřskou řeč.“

Jaroslava Červená, produkční Redakce slovesného vysílání Českého rozhlasu 2 – Praha

„Věčné mladý! Zatímco já jsem za těch 20 let, co se známe, zestárla, on je pořád stejný! Prostě Mirek je Zelené peří! :-“

Naděžda Mečířová, bývalá spolupracovnice, Producentké centrum Českého rozhlasu

„Mirka Kováříka jsem poprvé viděl ve svém rodném Chodově v rámci Divadelních chodovratů. To býval festival amatérských divadel. Mohl se psát tak rok 1985. Když jsem slyšel jeho interpretaci Hraběte, bylo to pro mě jako zjevení. Ohromně mě inspiroval. Hned jak jsem dorazil domů, začal jsem psát básně. Díkybohu se nedochovaly. Vzpomínám si na jedinou sloku:

Sedím sám ve svém pokoji
můj pohled okno cedí
Sedím sám ve svém pokoji
na život cizích hledím

Když jsem si nedávno pozval pana Kováříka do Toboganu a tohle mu přednesl, decentně mi naznačil, že nic moc...

To mi ale nevadí, svým Hrabětem (a nejen jím) mě dostává neustále.“

Aleš Cibulka, moderátor

Vladimír Fišer

21. 8. 1934 Čistá u Rakovníka

Vladimír mi odpověděl na 6 otázek ze své životní praxe. Ptal jsem se

- 1) na vztah mezi studiem zahraničního obchodu a hlasatelstvím,
- 2) na vztah mezi programovým a zpravodajským hlášením,
- 3) na rozdíl mezi prací v rozhlasu a v televizi,
- 4) na ohlasy posluchačů,
- 5) na službu 21. 8. 1968,
- 6) na přechod z hlasatelny k redakční práci.

MgA. Jiří Hraše

- 1) Obchodní akademii pro zahraniční obchod jsem navštěvoval v Resselově ulici ne z touhy cestovat po světě, ale z potřeby získat středoškolské vzdělání. Byla to velmi renomovaná škola s řadou vysokoškolských profesorů, kteří mne vyzbrojili dobrými ja-

hlasatel a programový redaktor

zykovým znalostmi, jež se mi v práci za mikrofonem později velmi hodily. Už na škole mne to začalo silně táhnout ke kumštu. Založil a vedl jsem tam poměrně dobrý pěvecký soubor a později ve společnosti Chemapol, kam jsem nastoupil, jsem se ujal podnikového rozhlasu, který vysílal denně asi 15minutovou relaci informací a gratulací. Nevědomky jsem se tak připravoval na budoucí povolání.

- 2) Možná i proto jsem se první dny jako rozhlasový hlasatel, který pouze seděl v hlasatelně se zkušeným borcem (v mém případě s Jirkou Kadlecem) a pozoroval „jak se to dělá“, jak jsem řekl tehdejšímu šéfovi oddělení Albinu Heřmanovi, „nudil“, což ho pěkně vytočilo. Začínal jsem pochopitelně u programového mikrofonu, měl jsem ho vždycky raději než ten zprávařský. K tomu jsem se dostal nečekanou náhodou, kdy bylo nutno jakési obsáhlejší zpravodajství tlumočit dvěma hlasy. Chtěl jsem

se pochopitelně kolegovi Valentovi, který byl v té době nesporná jednička, vyrovnat, což se povedlo a byl jsem hned nasazován na zpravodajské relace. A to mně už zůstalo.

- 3) A od zpráv a komentářů byla už krátká cesta do televizního zpravodajství, kde jsem zprvu četl doprovodné texty „mimo obraz“ a později „na obraz“ spolu s Richardem Honzovičem a Kamilou Moučkovou. To však skončilo srpnem 1968, kdy jsme s Richardem odmítli na obraze vystupovat a skončilo i naše působení v televizi na celých 20 let. Zpravodajský film ovšem našich služeb nadále využíval. Práce v televizi i v Krátkém filmu byla ovšem mnohem náročnější než v rozhlase. Nebylo to pravda „živé“ čtení. Ale svou strukturou obsahově i žánrově mnohem hlubší.
- 4) Kdo se jednou objevil na obrazovce, stal se rychle „věcí veřejnou“, dostal se pod mikroskop, což zvyšovalo nároky na tuto práci a přinášelo značnou popularitu a s tím i ohlasy. Byly časté a vesměs pozitivní. V televizi jsem nečetl pouze zprávy, ale působil také jako reportér a konferenciér soutěžních pořadů (S televizí kolem Československa). Někteří posluchači psali nebo telefonovali často, chválili, někdy i kritizovali – třeba nevhodně zvolenou kravatu. Jedna posluchačka rozhlasu z Brna mi telefonuje dodnes, nikdy jsme se nesetkali, ale její hluboký vztah k rozhlasu a k jeho „hlasům“ přetrvává.
- 5) Narodil jsem se 21. srpna a po třiceti čtyřech letech mně přijeli pográtulovat okupanti z Ruska a dalších zemí přímo do budovy rozhlasu. Nebylo to však milé překvapení, ale byl to šok. Prvním dvěma, kteří do mne vrazili v závodní jídelně, kam jsem šel na kafe, když obsadili tehdejší operativní studio

a uklouzlo jim „izvinitě“, jsem odpověděl otázkou „počemu vy k nám v gosti přijechali“ – Stále jsem si v duchu říkal „to chce klid a rovnahu“. Ve vzpomínkách se často vracím ne tak k oné osudné noci, ale ke dnům, kdy jsem se shodou náhodou o den později dostal na Žižkov a odtud „z podzemí“ vysílal spolu s Josefem Havlíčkem a stál na začátku „srpnové štafety“ rozhlasových studií, která se stala dokladem soudržnosti a statečnosti lidí v kritických okamžicích. Na takové chvíle se nedá zapomenout. Když jsem se s nimi osobně setkal v zaplněné Lucerně, odkud jsme vysílali po skončení mexické olympiády průběh setkání s našimi vítěznými olympioniky, které jsem měl tu čest pod názvem Štafeta konferovat, stěžij jsem se ubránil dojetí.

- 6) Pak ale začala normalizace a to přestávala legrace. Ještě jsem se o ni chvíli snažil při čtení úvodníků Rudého práva – v mém tehdejší podání plném chyb a breptů a případně významových nesmyslů. To však nešlo do nekonečna, i má profesní zdatnost se tomu bránila. Byla to nelehká doba, navíc mně náhle zemřela manželka, zůstal jsem sám s desetiletou dcerkou, být nadále hlasatelem v turnusovém cyklu dost dobře nešlo, a tak jsem přijal nabídku vedení rozhlasu pracovat dále jako redaktor programového oddělení, později pak kulturní redakce stanice Vltava. Stále jsem chvílemi chodil nadále před mikrofon, ale už to nebylo ono, a tak jsem se rozhodl rok před dovršením penzijního věku odejít na „volnou nohu“ a věnovat se pouze práci v televizi a ve filmu, která se přece jen dala s mými časovými potřebami lépe skloubit. Ale málo platné, kdo jednou v životě byl „rozhlasákem“, zůstává jím navždy, ať ho postaví život na jakékoli místo.

Mgr. Jiří Hubička

Dalibor Basler

2. 9. 1929 Pardubice – 14. 8. 1987 Praha

„Tenkrát, tenkrát voněl čas...“ zpíval kdysi svým sytým barytonem Jiří Vašíček, a i když pamětníkům oné písně z poloviny 60. let se jistě vybaví její pomalá, sentimentální melodie, málokdo si dnes už vzpomene, že jejími autory byli dva rozhlasáci. Na slova Vladimíra Rohleny, někdejšího vedoucího redakce humoru a satiry, ji napsal Dalibor Basler, v té době vedoucí redakce malých hudebních žánrů. Ona píseň měla v kontextu české populární hudby pozoruhodný osud. Nestává se (dodnes) jistě často, aby českou melodii převzala do svého repertoáru některá z hvězd americké pop music. Traduje se, že v době, kdy Baslerova píseň už hezkou dobu kralovala domácí hudební produkci, přivezl kdosi ze Spojených států gramofonovou desku, na níž stejnou píseň, pod názvem Truly, nazpívala slavná Brenda Lee. Dlouho tehdy prý nikdo netušil, kde americká zpěvačka na melodii písně Tenkrát narazila, až později vy-

hudební redaktor, skladatel

šlo najevo, že její notový záznam objevila v archivu londýnského nakladatelství Wright. Nechala si ji opatřit anglickým textem a udělala z ní šlágr světového formátu. Jak to bylo tehdy s autorskými právy, to už nejspíš neví nikdo.

Přes tento nesporný úspěch – uvažujeme-li nad osudem Dalibora Baslera – komponování nebylo jeho hlavní profesí. „Skladatelem jsem vlastně ze záliby,“ prohlásil v jednom rozhovoru z počátku 80. let.

Pardubický rodák se vrhl v roce 1943 na studium pražské konzervatoře. A to hned v několika oborech – varhanní hru ho vyučovali profesoři Kühn a Reinberger, dirigování studoval u profesora Doležila a konečně skladbu u profesorů Píchy a Hůly. Školu zdárně dokončil v roce 1948, pak následovalo studium na pedagogické fakultě, kde mu oborem byla hudební výchova a pedagogika. Studium ukončil za pouhé dva roky (1950), šlo

tedy buď o dvouletý kurz, anebo školu řádně nedostudoval, na každý pád dostával v pozdějších letech, to už jako zaměstnanec Československého rozhlasu v situaci, kdy byl pověřen vedoucí funkcí, výjimku z požadovaného vzdělání. V onom roce 1950 byl však stupeň jeho školské edukace dostačující pro to, aby mohl působit jako učitel na pedagogickém gymnáziu v Příbrami. Setrval v této roli do roku 1952, kdy vstoupil do angažmá v Československém rozhlasu. V něm pak setrval až do své předčasné smrti, která ho zastihla v roce 1987.

První dva roky rozhlasového působení prožil v hudební redakci plzeňského rozhlasového studia. Už v roce 1953 však přechází do Prahy a zde se věnoval postupně celé řadě hudebních žánrů. Začal jako redaktor folklorní hudby, vzápětí přešel do jiné oblasti a řadu let pracoval jako redaktor symfonické, vokální a operní tvorby. V roce 1960 pak zakotvil, to už jako vedoucí redaktor, v útvaru věnovaném tzv. „malým hudebním žánrům“. Těm se pak věnoval až do konce svého života. V průběhu času postoupil na post zástupce šéfredaktora hudebního vysílání.

Jakkoli vždy zdůrazňoval, že řízení redakce a vlastní redakční práce byly vždy prioritou jeho rozhlasového působení, uplatňoval se pravidelně také jako autor. Začátky jeho kompoziční tvorby můžeme hledat už v závěru jeho studia na konzervatoři, kdy psal písně pro děti komponované na texty českých básníků. Později – to stále ještě v dobách hudebních studií – pokročily jeho autorské ambice ke složitějším útvarům, psal například hudbu k melodramům. V rozhlasu pak svoje autorské úsilí zaměřil výhradně na sféru zábavné hudby, byl například pravidelným autorem hudební složky rozhlasových kabaretů, pamětníci si možná vybaví pořad Panoptikum, pro který psal původní hudební doprovod. Na příkladu již citované písně „Tenkrát“ jsme připomněli Baslerovy úspěšné vstupy do sféry popu (sám kdysi prohlašoval, že snad pro každého tehdy známého populárního zpěváka napsal nějakou písničku), postupně však našel svoji „parketu“ v o něco nižších patrech škály hudebních žánrů. Psal skladby pro soubory dechové hudby, estrádní písně pro soubor Kvítka, napsal známou sparta-

kiádní skladbu „Spartakiáda volá“, spolupracoval s armádními orchestry (především s Ústřední hudbou Čs. lidové armády).

Tento výčet hudebních oblastí, do kterých zasahoval, doplněný o skutečnost, že od roku 1973 se Basler stal členem Svazu českých skladatelů a koncertních umělců, naznačuje, že se v průběhu 70. a 80. let zařadil po bok tzv. „angažovaných“ tvůrců, tedy těch, kteří jak svými postoji, tak i tvorbou vyjadřovali loajalitu tehdejšímu režimu. Zúčastňoval se – autorsky – přehlídek Týdnů nové tvorby, soutěží o dětskou píseň v Ostravě, za svoje skladby byl pravidelně odměňován (např. cena ministerstva kultury k Mezinárodnímu roku ženy, uznání „vzorný pracovník“, zasloužilý pracovník Čs. rozhlasu...).

Zastával také řadu funkcí. V rozhovoru pro časopis Gramorevue, z něhož jsme už jednou citovali, zpodobující redaktor konstatuje: „... jste členem různých redakčních rad a hlavně věnujete organizační úsilí rozvoji angažované písně.“

Basler potvrzuje: „Ano, tuto činnost považuji za velmi důležitou. Jsem ve Svazu předsedou subkomise pro angažovanou tvorbu. Jsem také členem hudebního aktivu ministerstva kultury, Ochranného svazu autorů, redakční rady časopisu Rozhlas a hudebních vydavatelství Supraphon a Panton. ... Několikrát jsem byl také členem poroty soutěže Bratislavská lyra...“

Podobný sled působení povede jistě ortodoxní kritiky všeho, co předcházelo roku 1989, k minimálně skeptickému pohledu na Baslerovu profesní dráhu, ke kritice jeho prorežimně vstřícnému postoji a tvorbě v duchu dobových ideových požadavků. Nicméně po 20 letech, jež uplynuly od společenské změny, je třeba hledět na tyto jevy objektivně a s větším historickým odstupem a odlišit u jednotlivých osobností, jež se na vytváření dobové atmosféry 70. a 80. let podílely, ty, které svým působením škodily, od těch, které přinesly alespoň částí svého díla hodnoty, jež přežily dobu svého vzniku. Kdyby ničím jiným, pak se přinejmenším tvorbou řady písní populární hudby, nejenom písní Tenkrát, Dalibor Basler zařadil mezi ty druhé.

Mgr. Jiří Hubička

Aleš Boleslav

8. 9. 1919 Uherské Hradiště – 1992 Praha

Profesní osud dr. ing. Aleše Boleslava byl úzce spjat s oblastí rozhlasové techniky. Tato jeho vazba byla těsnější nežli přímá vazba na rozhlas, proto také – ve srovnání s velkou většinou ostatních rozhlasových jubilentů – nepředstavuje jeho zaměstnanecký poměr v rozhlasu závratnou dlouhověkost: byl v této instituci přímo angažován pouze deset let. Ono „pouze“ bychom však použili v případě, kdybychom působnost Aleše Boleslava sledovali z úhlu striktně byrokraticko-personalistického. My však budeme o jeho práci uvažovat z hlediska širšího, tedy z hlediska jeho přínosu k rozvoji rozhlasové, přesněji řečeno sdělovací techniky. A pak je třeba konstatovat, že šlo o poslání celoživotní.

rozhlasový technik, vývojový a výzkumný pracovník

Léta učednická a voluntérská

První etapa Boleslavova života se odvíjela na moravsko-slovenském pomezí. Narodil se v Uherském Hradišti, ale obecnou školu i reálku (v letech 1925–36) absolvoval v Bratislavě. Vyšší technické vzdělání získával v Brně (1936–39), dokončil je pak až po skončení války. V letech 1939–40 vystřídal celou řadu praktických profesí, které ho střídavě zaváděly tu do Bratislavy (firma Siemens), tu do Brna (elektrický závod Z.M.E., soukromá firma Poláček), také do Tišnova (místní elektrárna, mlýn, pila). Na všech těchto místech pracoval jako „volontér“, tedy dobrovolník vykonávající praxi. V roce 1940 stihl souběžně absolvovat abiturientský kurz v Brně

a v moravské metropoli pak v roce 1945 získal na Vysoké škole technické titul inženýra v oboru strojního inženýrství a elektroinženýrství. Ani tehdy svoje vzdělávání neukončil, v druhé polovině 40. let pokračoval ve studiu na téže brněnské vysoké škole a v roce 1949 byl promován doktorem věd technických.

Rozhlas na plný úvazek

To však už byl dávno zaměstnán v Československém rozhlasu v Praze. O působení v rozhlasu projevil zájem krátce po absolvování abiturientského kurzu. V dubnu 1941 byl pozván k přijímací zkoušce do brněnského rozhlasu. Zachoval se celý text zkoušky, jež se uskutečnila 4. března 1941. Nebudeme z něj citovat technickou část, příklady a výpočty, ani odpovědi na otázky z elektrotechniky. O důkladnosti tehdejšího přijímacího řízení svědčí poslední otázka testu. Odpověď na ni dává v náznaku nahlédnout do názorů mladého adepta na místo rozhlasové technika.

„Co víte o pořadech českého rozhlasu?“

A. Boleslav: „Dnes je rozhlas důležitou složkou kultury... Díky rozhlasu zvětšuje se známost velkých géniů tónů i slova. Jak je neskonale krásné moci poslouchat doma dokonale provedená velká díla Mozartova a Beethovenova, díla největších mistrů hudby všech dob. Škoda jen, že se vysílá stále poměrně málo skutečné, hodnotné hudby. Neboť hudba dovede do člověka vnést klid v nejhorších chvílích života.“

Můžeme vkládat do těchto slov hlubší smysl? Snadno si jistě vyložíme, proč mezi největší mistry hudby všech dob se nevešli žádní čeští autoři. Psal se rok 1941. Lze však brát slova o nedostatku hodnotné hudby ve vysílání jako výraz kritiky tehdejšího hudebního vysílání? Lze slova o nejhorších chvílích života, ve kterých hudba dokáže vnést do člověka klid, interpretovat jako narážku na tísnivou protektorátní situaci? Anebo je to jen poctivě vyplněná závěrečná otázka bezchybně zpracovaného technického testu? Ať tak nebo onak – jiné osobní názory a programová hodnocení v pozdější (poměrně hojně) publikační činnosti Aleše Boleslava nenajdeme. Ostatně – technici měli v rozhlasu vždy jiné úkoly.

Jaké bylo úvodní pracovní zadání Aleše Boleslava, když byl ke dni 19. května 1941 přijat do Československého rozhlasu v Brně?

18. srpna téhož roku zaznamenává vlastnoručně a česky do osobního dotazníku, jehož rubriky jsou koncipovány s německou důsledností:

„Od svého nastoupení dne 19. května 1941 konám veškeré technické práce, které vyžaduje provoz, to znamená službu v technické kontrole, jak u pracoviště, tak u přepojovače (galerii), dále konám službu jako zvukový technik v režii i studiích a službu v natáčení (natáčení a vysílání z magnetofonu).“

Toto široké rozpětí působnosti v různých oborech rozhlasové techniky mu dalo kvalitní základ, ze kterého se velmi brzy začala vyvíjet jeho specializace, která směřovala do oblasti elektroakustiky a nízkofrekvenční elektrotechniky. Skutečnost, že počínaje rokem 1943 začal jeho schopností využívat také pražský rozhlas (Boleslav v té době střídal svoje brněnské a pražské působení v několikaměsíčních intervalech), svědčí o jeho invenčním přístupu k práci, o schopnosti objevovat a vynalézat nová řešení. Když byl těsně po skončení války (15. 7.

1945) definitivně převeden do Prahy, jsou už jeho „osobní materiály“, řečeno kádrovacím jazykem, prodchnuty pojmy jako je „novátorství, vývoj...“.

Vedoucím laboratoře

Jeho profesionální respekt stoupá. Během roku se stává šéfem výzkumné laboratoře, která svou činností navazovala na dlouhou tradici rozhlasových technických výzkumů, jež od roku 1931 prováděla tzv. zkušebna ČsRo pod vedením Ing. Jaroslava Kleinera. V okamžiku, kdy byl A. Boleslav postaven do čela laboratoře, byly přesně pojmenovány oblasti jeho působení:

„Jste pověřen jako rozhlasový inženýr funkcí vedoucího laboratoře. K vašim povinnostem přísluší zejména: návrhy nových zařízení a přístrojů, provádění měření, které se svou nesnadností nebo speciálností vymyká v oboru běžné měřicí techniky, a konečně výzkumy v oboru elektroakustiky a nízkofrekvenční elektroakustiky.“

V případě stavby nového rozhlasového zařízení jste pověřen kontrolou postupu práce, při odevzdání do provozu pak podáním přehledné zprávy o provedení kontrolního měření. Jste zástupcem vedoucího odboru laboratoře a konstrukce v Praze.

Veškeré vynálezy z radiotechnického oboru učiněné v souvislosti s výkonem služby se stávají vlastnictvím Československého rozhlasu.“ (Služební smlouva s Československým rozhlasem ze dne 15. října 1946)

Po válečné stagnaci, kdy byly vlastní vývoj i kontakty se zeměmi, jež představovaly špičku v oboru rozhlasové techniky, limitovány protektorátní realitou (politickou i finanční), vyvstala po roce 1945 velmi naléhavě nutnost v této oblasti zpoždění dohnat. Válka přinesla rovněž destrukci řady rozhlasových budov a studií (Brno, Ostrava), přibyla potřeba vybavit technikou nově vznikající studia. V té době se žádný z československých podniků nevěnoval výrobě profesionálního rozhlasového zařízení, proto byl nezbytný kontakt s cizinou, proto postupně vyvstala nutnost, aby si rozhlas (s přijetím cizích licencí) vyráběl zařízení sám.

Vedení Čs. rozhlasu si tehdy význam techniky dostatečně uvědomovalo. Svědčí o tom nejen slova ústředního ředitele Čs. rozhlasu ing. L. Janíka na programové konferenci v Karlových Varech (leden–únor 1947) („...a proč zde na programových poradách mluvit o technice? Protože je to nakonec u nás v rozhlasu vždy technika, která vše, co se zde rozhodne, realizuje, poněvadž je to často technika, která pro realizaci programových úkolů možnosti přináší a ovšem je též někdy omezuje. Poněvadž zkrátka rozhlas je v jádru technická záležitost“), svědčí o tom i fakt, že rozhlas nelitoval prostředků a vysílal své špičkové techniky do zahraničí, aby zde získali nezbytné zkušenosti (dopis vedení ČsRo A. Boleslavovi ze dne 19. září 1947: „Sdělujeme vám, že v ředitelské schůzi dne 2. 9. t. r. bylo schváleno udělit Vám studijní dovolenou v trvání tří týdnů k zájezdu do rozhlasových stanic v Bruselu, Londýně a Kodani. Zájezdu se účastníte s naší studijní technickou skupinou, která má za úkol věnovat pozornost především instalačním a provozním zkušenostem v tamních rozhlasových stanicích.“).

Rozhlasová laboratoř vedená Ing. Boleslavem se postupně stala centrem domácího výzkumu moderního roz-

hlasového zařízení, především záznamové techniky, konstrukce moderních rozhlasových přijímačů, ale... stala se také místem, kde se rodily první domácí pokusy v oblasti přenosu obrazu, kde vznikla technická základna budoucí Československé televize. (Pro vývoj této oblasti byli z rozhlasu vyčleněni techničtí odborníci, kteří spolupracovali s vojenskými odborníky.)

Ing. Boleslav se stal nejen vedoucí osobností rozhlasové laboratoře, ale také členem Státní výzkumné rady, která o směrech vývoje rozhodovala. (Prosinec 46 – Ing. Boleslavovi je udělena odměna za: ...práce spojené s přípravou, přestěhováním a novým zorganizováním našich laboratoří a za účast při jednání Státní výzkumné rady, v níž je Ing. A. Boleslav naším stálým delegátem.)

Tato Státní rada pak svěřovala rozhlasové laboratoři důležité úkoly – například výzkum možností vysílání na velmi krátkých vlnách a využití frekvenční modulace, která zajišťovala kvalitnější příjem.

Ani únorový převrat v roce 1948 neznamenal zásadní změnu v nastoupeném pozitivním směru vývojových a výzkumných snah v oblasti elektroakustiky. Význam laboratoře pod vedením Ing. Boleslava rostl. V této skutečnosti se skrývalo však současně jisté úskalí. Posílení prestiže laboratoře provázelo její institucionální zbytnění, které jí posléze zcela vyjímalo z těsné vazby na Československý rozhlas. Týdeník *Náš rozhlas* (č. 21, 1949) přinesl zprávu: „V Praze byl v těchto dnech podle harmonogramu rozhlasové pětiletky založen **Ústav rozhlasové techniky** v oboru přenášení zvuku, televise a celé sféry technických otázek novodobého vysílání. Činnost ústavu je zaměřena výhradně na rozhlasovou techniku a sleduje vedle praktických námětů technických i cíle vědecké.“ Vzdor tomuto přesvědčení se vývoj odehrával jinak.

Reorganizace jako obecně uznávaná metla kontinuity

Ústav Rozhlasové techniky si vedl úspěšně, proto byl po dvou letech reorganizován. V roce 1951 byl zařazen do kategorie výzkumných ústavů s názvem „**Výzkumný ústav rozhlasové techniky**“ (**VÚRT**) a s vymezením úkolů: provádět výzkum a vývoj v oboru rozhlasové techniky, vysílačové techniky, elektroakustiky a televize.

S vývojem televize u nás to nebylo tak jednoduché a přímočaré. Všechny stopy vedou do Smržovky, obce nedaleko Tanvaldu. Zde působila od roku 1943 německá firma Fernseh A.G., po válce pak zde zakotvili (na krátko) sovětsí odborníci v oboru přenosu obrazu, ovšemže spolu s vojenským doprovodem. Firma byla přejmenována na Televid. Na konci roku 1945 Sověti však tyto „výzkumné“ pozice opouštějí, odvázejí veškeré zařízení a objekt přechází pod československou vojenskou správu, je zde zřízena pobočka **Vojenského technického ústavu (VTÚ)**. Vedení VTÚ bylo rozhodnuto převzít záštitu nad dalšími pracemi v oblasti televizní techniky. Snažilo se získat tým pracovníků, který by později byl schopen řešit úkoly příbuzného zaměření pro potřeby československé armády.

K prvnímu veřejnému předvedení došlo však v těsné součinnosti s tehdejší Československým rozhlasem v květnu 1948 na slavném MEVRu. Přes slibný start však byly práce na dalším vývoji televize téměř zasta-

veny. Na **jaře 1949** dochází ve VTÚ k úplnému přerušení prací na televizní technice. Pracovníci ústavu byli převedeni na pracoviště zaměřená na speciální vojenskou techniku. Televizní zařízení je převedeno do nově vzniklého **Ústavu rozhlasové techniky v Praze**, kam přešli i všichni pracovníci Čs. rozhlasu z Tanvaldu.

František Křížek, jeden z pracovníků VTÚ, popisuje situaci takto: *“Brzy se ukazuje, že o zavedení televize u nás není u vedoucích činitelů zájem. Jejich pozornost byla v té době zaměřena zcela jiným směrem a převládal u nich názor, že v období třídního boje a budování základů socialismu nemá televize pro společnost podstatný význam. Bylo poukazováno i na to, že nejsou a nebudou prostředky na výstavbu ani provoz televizních studií a že občané nebudou mít peníze na nákup drahých přijímačů.”* (http://ceska-televize.uvadi.cz/index.php?option=com_content&task=view&id=205&Itemid=138)

Přes nepříznivé okolnosti se vedení **Čs. rozhlasu** nevzdává myšlenky na zavedení televizního vysílání. Začátkem roku **1951** vyčleňuje ze svého projektového ústavu malou skupinku pracovníků pro přípravu výstavby prvního televizního studia v Praze.

Obrat nastává až v průběhu **první poloviny roku 1952**, kdy byl zřízen **Vládní výbor č. 1**, jehož úkolem byla mimo jiné i koordinace výstavby televize. V krátké době je zahájen vývoj televizního vysílače, vývoj radioreléového spoje, vývoj snímacích elektronek, vývoj a příprava výroby televizních přijímačů. Souběžně probíhají úpravy televizního studia v objektu Městanské besedy a je zahájena rekonstrukce rozhledny na Petříně, kde je plánováno umístění vysílače.

Ruku v ruce s tímto posunem přichází další reorganizace, tentokrát pod zřetelným vlivem sovětského modelu organizace rozhlasu, která ukončila slibný vývoj rozhlasové techniky, jejíž výzkum a výstavba se do té doby řídily bezprostředně potřebami rozhlasu.

„17. června 1952 vládou nařízená reorganizace, která vedle rozsáhlých úprav podnikové struktury Čs. rozhlasu, zejména organizace programových redakcí a vzniku Čs. rozhlasového výboru, odřála z působení rozhlasu vysílače i veškerou techniku včetně Výzkumného ústavu, dílen i projekční složky a podřídila je ministerstvu spojů. Delimitované složky přestaly postupně plnit požadavky rozhlasu, neboť jim byly ministerstvem spojů zadávány i jiné úkoly. Od té doby byly výstavba a zdokonalování studií prováděny za daleko horších podmínek a začaly zaostávat za světovou úrovní. Rozhlas marně požadoval na delimitovaných složkách vývoj přenosového zesilovače, gramofonu s měnitelnými obrátkami, reportážních magnetofonů aj. K dokončení vývoje tzv. nové rozhlasové koncepce byl rozhlas dokonce nucen uvolnit do delimitovaného VÚRK (Výzkumný ústav radiokomunikací, jak zněl nový název) svého vlastního pracovníka, protože pro tento významný úkol přidělovalo vedení Radiokomunikací jen jednu odbornou sílu.“ (R. Běhal: *Rozhlas po nástupu totality 1949–1958; Od mikrofonu k posluchačům*, Praha 2003)

Nebude pro nás jistě překvapení, když konstatujeme, že tímto uvolněným pracovníkem byl právě Ing. Boleslav.

Zaměstnanecký poměr Aleše Boleslava v Československém rozhlasu končí ovšem o něco dříve, nežli

k oné nejrozsáhlejší reorganizaci ČsRo došlo. Poslední stopa v jeho rozhlasovém osobním spise je ze 29. 3. 1951:

„V důsledku kádrových a reorganizačních změn v Čs. rozhlasu byli níže uvedení zaměstnanci odvoláni ze svých míst a byla jim udělena měsíční dovolená k vyhledání zaměstnání v jiném podniku:

Ing. Dr. Boleslav Aleš, zaměstnanec Ústavu rozhlasové techniky

Malík Miroslav, hlasatel

Kukał Otto, hlasatel

Ing. Kacafírek František, vedoucí mzdové účtárny

Dr. Randýsek Julius, vedoucí finančního odboru.“

Další životní peripetie Ing. Boleslava jsou až do konce jeho aktivního života spjaty s působením ve zmíněném Výzkumném ústavu (který později změnil jméno na Výzkumný ústav sdělovací techniky). Zaměření jeho výzkumné činnosti můžeme odvodit z názvů knih, které v průběhu dlouhých téměř 40 let publikoval: *Reprodukční a ozvučnice* (1956), *Nízkofrekvenční a elektroakustická měření* (1961), *Mikrofony a přenosky* (1962), spoluautorsky *Příručka elektroakustiky* (1964), *Praktická elektroakustika* (1981).

V zaměstnaneckém poměru ve Výzkumném ústavu sdělovací techniky zůstal do roku 1990 (bylo mu tehdy jednadsmesát let). Umírá o dva roky později v Praze

– a jen o málo tak přežil samotnou existenci ústavu, kterému věnoval 38 let života.

Další změna režimu přinesla další reorganizaci... Její dozvuky a následky se promítly negativně do osudu celé řady dobře fungujících vědeckých pracovišť, doléhají pak na vědeckou základnu České republiky dodnes. Přínášejí pochmurnou budoucnost, která však Ing. Dr. Aleše Boleslava už trápit nemusí. Zajímat musí jeho následovníky.

„Tak jako po listopadu byl metodou kuponové privatizace v širokém měřítku zdecimován zdejší průmysl, byl administrativně likvidován technický vývoj. Špičková pracoviště, jako Výzkumný ústav sdělovací techniky, Výzkumný ústav vakuové elektrotechniky, běchovický areál výzkumných ústavů s Vývojovou a provozní základnou, atd. – celkem několik stovek pracovišť nejrůznějších oborů výzkumné a vývojové základny ČSR uvádí poslední zpráva statistického úřadu z r. 1986. Na těchto pracovištích bylo celkem asi 250 000 kvalifikovaných odborníků nejrůznějších profesí a úrovní, kteří prostě zmizeli – do obchodu, do podnikání, ti nejlepší do ciziny. Nezbylo nic – budovy prodány, rozprónajímány, zařízení rozkradeno, zašantročeno.“ (RNDr. Boris Valníček, DrSc.: *Bestia triumphans 2009*, Britské listy 26. 6. 2009)

Václav Bělohavý

Karel Vašíček

18. 9. 1934 Kroměříž – 25. 5. 1988 Ostrava

dramaturg a herec v Klatovech, Uherském Hradišti, Chebu a v ostravském Divadle Petra Bezruče. A od roku 1970 až do svého skonu 1988 hlasatel a literární redaktor ostravského rozhlasu.

V druhé polovině 60. let minulého století jsme jako studenti milovali představení Divadla Petra Bezruče, však bylo po II. světové válce koncipováno jako Divadlo mladých. Každý kus byl pro nás doslova zjevením, mimo jiné „Komedie o umučení Ježíše Krista“. Titulní roli ztvárnil právě Karel Vašíček. Zjevem vizionář, mystik; až po mnoha letech, to už byl literárním redaktorem ostravského rozhlasu, jsem zjistil, že byl zároveň myslitelem, člověkem hluboce racionálním, věděl snad o všem a všechno. Sám jsem si o sobě – díky tomu, co mi dali rodiče a škola, myslil totéž. Teprve po setkání s panem Vašíčkem jsem se začal patřičně „zmenšovat“. Až jsem se ho skoro bál. Jakékoli – i běžné – setkání třeba na chodbě rádia vyžadovalo vlastní znalosti, postřeh, aby se v jeho očích objevil záblesk uznání a v jeho podmanivém hlase aspoň náznak sympatie. Svého času jsme vedle sebe nebo proti sobě, ani už nevím, jak to tehdy bylo ve studiu nastaveno, účinkovali v jedné pošetilé inscenaci. (To bylo tak: Ostrava už tehdy v osmdesátých letech zvládla stereo hudebně, ale abychom se „dostali“ na Vltavu i v pořadech slovních, bylo třeba to nějak dokázat. A pokud možno zadarmo. Tak se dala dohromady parta nadšenců v čele s režisérkou Dagmar Jakubowskou, mistryní zvuku

Dagmar Vlčkovou, techniky, techničkami, režiséry, redaktory, redaktorkami – a vybrána byla hříčka P. G. Wodehouse: Vlna zločinnosti na zámku Blandings. Sám jsem se se neodvážil na víc než na part průvodce, stěžejní roli sluhy Beache jsme nabídli (se strachem) Mistru Karlu Vašíčkovi. Přijal – a představil se jako vynikající znalec anglického suchého humoru. Ještě dovětek, pravdaže jsme to všechno dělali zadarmo, ve svém volném čase a po stránce energetické po chvilkách ušetřených z frekvencí na jiné pořady. (Jenom Dáša Jakubovská, režisérka, po dokončení akce schválně pohodila jakoby vyplněný křestní list s mnohatisícovými honoráři pro nás, amatéry, do čekárny, kde se scházeli profesionálové z ostravských divadel před natáčením, kterého bývalo v těch letech ještě dost a dost. Někteří z nich to dokonce vzali vážně...) Ale zpátky k osobnosti Karla Vašíčka. Měl všechno, co by rozhlas potřeboval i dnes: hluboké vzdělání, pronikavý pohled na všechno, co se dělo a děje, znalosti z historie, filozofie, sociologie, ba také ekologie. A k tomu schopnost nádherně psát a hlasově to – coby výborný herec – podat na mikrofon. Kdoví, co a jak by Karel Vašíček dělal v roce 1989, po něm a dnes. Ale vím, že – ať už by to bylo cokoli – dělal by to poctivě.